

Medieaftalen taler om, at Danmarks Radios og TV 2's øgede engagement i dansk filmproduktion skal opretholdes på mindst det niveau, der blev aftalt i 1993, og mit spørgsmål er endnu en gang til hr. Henrik Svane: Ligner det ikke en provokation fra Danmarks Radios side, at man opsiger aftalen med Filminstituttet umiddelbart efter, at man har fået en opfordring til at styrke engagementet?

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Henrik Svane, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil ikke sige, om det er en provokation fra Danmarks Radios side eller ej, at man opsiger den filmaftale. Jeg er opmærksom på, at der er kontakter mellem parterne, og som jeg svarede før, vil vi selvfølgelig fra aftalepartiernes side holde øje med, at medieforliget bliver implementeret på den fornuftig måde, og det er Danmarks Radio og Filminstituttet selvfølgelig klar over.

Fru Tove Videbæk sagde, at den femte kanal er tabt. Jeg mener ikke, at noget er tabt. Jeg mener tværtimod, at vi her har en enestående chance for at få nogle flere penge ind og dermed give yderligere muligheder for at styrke public service-mulighederne på de danske kanaler, netop fordi vi siger: De højestbydende får lov til at varetage det, som vi kræver af dem.

Det er formuleret helt tydeligt – og det er også svar til hr. Jens Rohde – i aftaleteksten om henholdsvis kanal 4 og kanal 5 på radiosiden, hvad vi forventer, og jeg synes da, det er helt fint, også hvis det er en udenlandsk organisation med udenlandsk kapital, der siger, at den godt vil varetage den del af public service-forpligtelsen, som er formuleret for kanal 4, for udenlandske midler. De penge, vi får ind, kan vi nemlig bruge til yderligere at styrke public service-kanalerne.

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Et af de steder, hvor den teknologiske udvikling går allerstærkest og har direkte konsekvenser for hr. og fru Jensen, er på medieområdet. Men alligevel er der ikke i en årrække blevet ført mediepolitiske diskussioner her i Folketingssa-

len, og resultatet har været et demokratisk underskud, hvor f.eks. beslutningen om de kæmpeæssige investeringer i DR's udflytning til Ørestaden reelt skete uden debat. Resultatet har også været, at dette Folketing ikke har bragt sig selv på omgangshøjde med den internationalisering og kommerialisering, som foregår inden for hele medie- og kommunikationsområdet.

Medieforliget var en enestående mulighed for at ændre på forholdene og tage nogle strategiske skridt, som kunne sikre dansk public service en plads i en fremtid, hvor der vil være en benhård konkurrence fra udenlandske medie-giganter, som kun har det formål at tjene penge. Men i dag må vi stille spørgsmålet: Er det et sådant visionært og strategisk medieforlig, vi har fået? Lad os se på fire områder.

For det første: Mandag den 1. maj lukkede kabeltv-giganten Time Warner Cable for signalet til USA's populære tv-station ABC med det resultat, at 3,5 millioner husstande i bl.a. New York og Los Angeles i 36 timer ikke kunne se stationen, som i øvrigt ejes af Disneykoncernen. Dette eksempel viser, at ytringsfriheden er truet af de enorme mediefusioner, der ikke bare ejer aviser, tv-stationer, radiokanaler og filmselskaber, men også ejer sendefaciliteterne. Ved salget af Tele Danmark til SBC er det blevet en afgørende opgave at sikre et offentligt ejet selskab, som er uafhængigt af multinationale koncerner, men medieforliget forholder sig ikke til denne opgave.

For det andet: Danmark har verdensrekord i brugerbetaling for tv og radio. Der er tale om en kopskat, der vender den tunge ende nedad, og samtidig går udviklingen på tv-området i retning af mere pay per view, video on demand og køb af selectorbokse – alt sammen udgifter, som før eller senere vil føre til et oprør mod licensbetalingen og dermed lægge en bombe under den offentlige public service-virksomhed. Derfor er det afgørende at påbegynde en omstilling fra asocial licens- til solidarisk skattefinansiering, men medieforliget går den stik modsatte vej og indeholder en stor licensforhøjelse.

For det tredje: Den nye teknologi vil betyde et væld af nye kanaler de kommende år, og derfor er det vigtigt, at der nu indarbejdes en række danske tv- og radiokanaler, som hver især har en public service-forpligtelse, men samlet giver et så tilstrækkelig bredt udbud, at det store flertal fortsat fravælger de kommercielle kanaler. Derfor er det ikke bare en mediepolitisk, men også en kulturpolitisk fejltagelse,